

jsem rozeznal i skupinku lyžařů, na kterou mě táta upozornil. Už nikdy jsem se do těch míst znovu nedostal, i když pro mne nastal také jednou den, kdy jsem v tatínkových šlépějích vykročil ke státní hranici. Ale to už byla úplně jiná doba...

SENOSEČ

Na šumavské selské samotě, v lukách asi tři kilometry za Hojsovou Stráží, bylo krásně. Jen kamarádi tam žádní nebyli. Ve srovnání s Rychněvkem, který jsme právě před rokem opustili, jsem moc dobrodružství neužil. Nebýt Rózy, která tu byla na třešních a dobrovolně mi ukázala, co ukázat nechtěla, a nebýt jestřába, který se za bílého dne snesl na selský dvůr, zařal pařáty do dospělé slepice a vznesl se s ní k oblakům, nebylo těch dobrodružství moc. Ale koně, to byla jiná!

„Tak co, hochu, dnes sečeme trávu. Nechceš jet s námi?“ zavolal si mě jednoho dne sedlák, když viděl, že se poflakuji jenom tak po dvoře a že se nudím.

„Jé, a opravdu bych mohl?“

„To víš, že bys moh. Pomůžeš nám vobracet, co jsme včera posekli. Běž se dovolit maminky a jedeme!“ pobídl mě.

„Mami, můžu?“

Až jsem se celý chvěl nedočkavostí, že mi sedlák dovolí posadit se vedle něho na sečku. Ale i kdyby nedovolil, stejně bych jel. Ta práce byla velice zajímavá.

„Ale dáte mi tam na něho pozor!“ vyklonila se maminka z okna.

„Nemějte strach!“ posunul si sedlák klobouk z čela a pobídl koně.

Jeli jsme po prašné polní cestě, já se stále na něco vyptával sedláka a sedlák zase mě. Bylo časné červenové dopoledne, ale slunko pražilo jako zběsilé a nebýt mírného vánku, který chvilkami přiběhl od Jezerní hory až k nám, na protější stráň, ani dýchat by se nedalo.

„Vypadá to, že dnes bude pořádná bouřka,“ povídá sedlák. Vtom se koně zastavili, začali frkat, hrabat předními kopyty a snad by se i splášili, kdyby jim sedlák nepřitáhl pevně uzdu.

„Hou, hou, hou,“ těšil je. „Vidíš ji, potvoru?“ ukazuje bičem před sebe. Asi pět metrů před námi se plazila přes cestu velká černá zmije.

„Musíme zůstat v klidu, vona nezaútočí, jsme pro ni tuze velký sousto,“ zašklebil se a plácl mě po rameni, když viděl, že se bojím. A bál jsem se strašně – ničeho jsem se nebál víc než hadů.

Zmije zmizela v trávě a my jsme mohli pokračovat v cestě.

„U vás jsou také zmije?“ ptá se po chvíli sedlák.

„Ne, u nás jsou miny, my sami do lesa ani na louky chodit nesmíme.“

„Miny? Ještě teď?“

„Ano, ještě teď a každou chvíli se něco stane. Nedávno u nás vyorávali z pole mrtvé vojáky.“

„Mrtvé vojáky? A ty jsi to viděl?“

„Viděl, ale jenom tatínkovým dalekohledem a z veliké dálky,“ chlubil jsem se. „Postavili jim tam u nás společný hrob a nahoře má hvězdu.“

„A kolik jich bylo, těch vojáků?“

„Já nevím, ale tatínek říkal, že strašně moc a že jeden společný hrob jim nestačí. Tak prý je svázeli ještě do Bohumína a do Ostravy.“

Sedlák chvíli mlčel a poočku mě pozoroval. Kdo ví, co mu probíhalo hlavou...